

HAF Animo voor deelname aan concours van Limburgse Bond van Muziekgezelschappen slinkt

‘Je wilt toch ook wedstrijden spelen’

Ondanks doemscenario's over de toekomst van het bondsconcours is de geestdrift bij zij die wel meedoen groot als altijd.

door **Niels Klaassen**

De concentratie straalt van zijn gezicht. Niets kan zijn minutieus voorbereide, minutenlange solo nog verstoren. Als de eerste slagen goed raak zijn, gaat de rest als vanzelf. In een verbazingwekkend rap tempo schieten zijn armen over de pauken. Slag na slag, steeds sneller en dan plots weer langzamer en zachter. Paukenist Wiro Geerlings (30) van harmonie Sint Caecilia uit Echt heeft als solist een hoofdrol in het stuk *Raise the roof*. Het is het tweede stuk dat de harmonie tijdens het concours in Roermond gisteren moest spelen. Tijdens de generale repetitie zaterdagavond in de oude gymzaal van de voormalige huishoudschool aan de Julianastraat doet hij het foutloos. Het stemt hem en de rest van het zeventigkoppige gezelschap tevreden. Het zit er goed in. Maar dat kon ook lastig anders want de laatste weken heeft hij het tientallen, misschien wel honderden keren doorgenomen. In de oefenruimte en ook op zijn werk, achter de pc: „Dan oefende ik in mijn hoofd de volgorde van de slagen, net zo lang tot ik het kon dromen.” De repetitie op zaterdag is geen overbodige. De dirigent zet de muzikanten herhaaldelijk op scherp en geeft hier en daar het advies een noot weg te laten „als je er niet zeker over bent.” Het bondsconcours van de Limburgse Bond van Muziekgezelschappen (LBM) is voor veel harmonieën en fanfares geen zekerheidje meer. Duurde het een paar jaar geleden nog vier dagen - deze editie met achttien deelnemers kon in

Harmonie Sint Caecilia uit Echt gisteren op het podium van De Oranjerie.

foto **Franco Gori**

twee dagen worden gehouden. Vooral vanwege de hoge kosten kiezen orkesten vaker voor alternatieve evenementen en podia. Binnen de Echter harmonie was geen discussie over wel of niet meedoen, wel over het niveau. Voorzitter John Hausmans: „De vorige keer zijn we gepromoveerd naar de eerste divisie, maar toch hebben we besloten weer in de tweede mee te doen. We zijn amateurs, als we in de eerste divisie willen meedoen dan is het voor de meesten niet leuk meer. Dat betekent nog meer repeteren, nog vaker dezelfde stuk-

ken spelen. Dan verlies je het plezier.” Hausmans legt de vinger op de zere plek. Criticasters van het concours noemen de strikte normering, de lastige stukken en de offers die de orkesten hiervoor moeten brengen (dure muzikanten inhuren) niet meer de moeite waard en haken af. „Doodzonde”, vindt Thieu van Dael van fanfare Sint Willibrordus in Stramproy. „Als voetballer wil je behalve trainen toch ook wedstrijden spelen”, zegt de voorzitter krap een uur voordat zijn orkest op moet voor de jury in de bomvolle Oranjerie in Roer-

mond. De spanning bij de voorzitter is - nippend aan een flesje water - schijnbaar groter dan bij zijn jongste leden. Sjors en Siem bijvoorbeeld, zitten ontspannen onderuitgezakt aan een tafeltje. De twee pubers hebben geen zenuwen. Althans, dat beweren ze zelf. „We kennen het van buiten hè, we hebben genoeg gespeeld.” Maar als het inspelen begint, komt het uur U merkbaar dichterbij. Ook voor de jongeren. Er wordt met papier gewapperd tegen de hitte in de oefenzaal, instrumenten krijgen een laatste subtiele afstelling. „Een beet-

je meer terugschuiven (...) iets hoger die noot (...) meer pianissimo aub”, slingert de dirigent richting zijn orkest. De muzikanten horen het aan en volgen het op. Alles voor de prestatie. Want hoewel bier en plezier bij thuiskomst in het verschiets liggen, gaat het nu even om de score. Het concours mag dan minder populair zijn - de reputatie van het orkest en de trots van het dorp staan nog steeds op het spel.